

Písáno pro všechny tuláky a trampy

O R B I S

-

T R A M P U S

-

A K T U A L I T S

-

§ vydání N §

OBČASNÍ - NĚKOLIKASTRANÍK - OBĚŽNÍ

nevereční číslo 1981 nevereční číslo 1981 nevereční

Narezeno : 1. 1. 1981

Začátečník . . .

Vše, co je zde napsáno

jsem si někde přečet, zaujalo mě to

a dávám na vědomí

široké tramské veřejnosti . . .

-----
překlepy a chyby musíte prominout

P O Z O R - P O Z O R

Zalíbil-li se ti tento "oběžník" a jsi-li
sběratel, přepiš toto vydání, OPIS pošli dál
a TEPRVE PAK SI ORIGINAL USCHOVEJ ! ! !

Stačí-li ti přečtení, předej pak OTU dál
spřízněným duším.

Nechte kolevat POUZE 30 DNŮ ode dne narození ! ! !

XXXXXXXXXX

redakce

NOVOROČNÍ PROSLOV

v OTOVĚ to není zvykem, ale když je tu nová trampská pětiletka.....

Nechci tímto konkurovat proslaveným Houlevo úvodníkům v DÝMU.

Na začátku tohoto roku bych popřál všem aby v trampinku nacházeli to čím byl už pro naše otce a dědy. Tedy únik do zdravé přírody před nezdravým prostředím měst a zbavení se běžných starostí v klímu matičky přírody.

K tomu ještě přidejte poslušné ledviny, zrenovujte si reumatické trampské klouby a těším se na společný vandr za Bludným kořenem.....

Na závěr bych chtěl připomenout některá kulatá výročí letošního roku, která se týkají trampinku:

- r. 1941 zemřel sir Robert Baden-Powell
- 50. výročí "Kubátev" vyhlášky proti trampinku /9.4.1931/"Zakazují....."
- 15. výročí smrti Gézi Včeličky /30.12.1966/

: Limonádový Joe :

x x x

A Ž : Až tvý kroky zmapují brdský stezky
pe vrstevnicích prachu
do závratí vyšlehně oheň
a kouř se povleče ke straně púlneční
Na berevici, pod níž sis ustlal
v jehličí
zapíchne se měsíc, aby posvítil
na cestu tvým snům.

MARKO

M O Ř S K Ý V O K O

Začalo to tenkrát v Praze tím, že sme se voď jednoho chlápka v hospodě dověděli, že někde uprostřed pustejch vihorlátskejch kopců je jezero, který vypadá jako mořský voko a taky se tak menuje. Prej tam byl eště před válkou a takovou divočinu už v životě neviděl. Jediná budova v okolí je prej dřevorubecká putyka na břehu a jedineu cestou k ní úzkokolejka, po který se voďváží tamvedtuď dřevo. Lovci romantiky zavěťřili kořist - že tam někde, kde to neznáme, má eště příroda skovanej plnej štucel romantiky, ve kterým bysme si mohli vohrát svý nepekojný tlapy. Mazali sme domů a rozložili mapy. Bylo tam. Tím začal ten čas dlouhýho snění.

Každej z nás si podle svý fantazie maloval ten žánrovej vobrázek jezera, ve který sou vopřeny krvavý bodliny slunečního ježka a my sedíme s ušima v jehličí na břehu, připalujeme si čibuky, vytahujeme svý vošoupaný srdce z náprsních kapes a začínáme bejt rozteskněný jako ty hrdinové starejch trampskejch písniček, co si pořád smutněj na vobálkách kupletů a kterejm vždycky dělá kamaráda jen mamutí slunce, natržený kulichama nejvyšších smrků anebo komínem trampský chajdy. Taky sme někdy ten vobrázek přesunovali devnitřku tý dřevařský knajpy na břehu, kde seděj gazdové v kdysi bílejch gatích a na lampě se houpaj kouřeví netepečjři spolu s písničkama ve horních chlapcích.

Teď skončil čas nění, sen už byl eď nás vzdálenej jenom den pochoďu, kamenem bys mu už na stěchu dohodil. Dalí sme se na pochoď po rezatý kolejce, na kterou už jistě dlouho kašlali lidi a lokomotivy a eště dyl močil déšť. První hodiny to eště šlo, ale voďpoledne se už z každýho z nás stal přichromlej šlapkin - šapkin, kterej poskakoval po pražcích nekonečného panáka pod tím nekonečným krepákem slovenský voblohy, na který byl jen jedinej uráčsk malej jako beránek boží, a za kterým si moň tustit

kterým si moh tušit trojúhelníkový boží voko, který nás určitě šmýrovalo a který se tomu druhému voku, ke kterému máme dojít, dívalo někde za kopcem "z vočí do vočí". Ploužili sme se a poskakovali po pražcích s tvrdošijností kybernetický mšši, tráva a malini už dávno skpyly násep i kolejnice, po kterých jel snad naposled někdy v diluvia nějakéj šílenej mamutík na kolečkovejch bruslích. Jediný, co nás pohánělo pořád dál, byla ta vidina vobrázku jezera, u kterýho eště chybíme my s hrbama teren na zádech, aby byl správně žánrovej. Věděli sme, že k němu musíme dojít eště za světla, abysme viděli, jak se v něm slunce rozpustí, a to bylo horší než metla poháněče. Vymejšleli sme si všemožný řeči, abysme zapomněli na to nerytmický poskakování našich nohou, nakonec sme skončili u ženskejch - takový ty poslední pechedový "důvěrný hovory" - Medvěd vyprávěl historie ve svý holce Lucii, která neupíjela noci, ale piva a po čase mu pila i krev, prostě sme krákerali marný řeči.

Potom už i tomudle poslednímu tématu došel dech, tak si každej jen mlčel svý samomluvy a těšil se tím vobrázkem, kterému už brze musíme projít do formátu a kterému taky brze spadne do formátu slunce jako velkéj, rudej, propíchnutej balón.

A v tý chvíli, když bylo slunce nejčervenější a šplouchle sebou ve hladinu, stromy se před náma rezestoupily a VONO se vobjevilo. Byle pesetý kolem dokola medrefialovejma monoklama stanů a stromy na jeho břehu měly ječný zrna kešů na vedpadky. Cívěle na nás úplně tupě.

/Jan Vyčítal/

x x x

KOUZELNÁ MOC :

Příroda, kytara, torna
a parta věrných kamarádů
pár obyčejných věcí
naplňující
celý trampův svět
v němž starý mládne
a mladý moudří

LARY

v Československém spisovateli

" Š V E J K "

čtyři díly ve dvou svazkách stojí 80,- Kčs.

"Tak nám zabili Ferdinanda," řekla posluhovačka panu Švejkovi, který opustiv před léty vojenskou službu, když byl definitivně prohlášen vojenskou komisí za blbe, živil se prodejem psů, ošklivých nečistokrevných oblud, kterým padělal redokmeny.

Kromě tohoto zaměstnání byl stížen revmatismem a mazal si právě kolena opodeldekem.

"Kerýho Ferdinanda, paní M"ullerová?" otázal se Švejk, nepřestávaje si masírovat kolena, "já znám dva Ferdinandy. Jednoho, ten je sluhou u drogisty Práši a vypil mu tam jednou omylem láhev nějakého mazání na vlasy, a potom znám ještě Ferdinanda Kokešku, co sbírá ty psí hovínka. Vobou není žádná škoda."

"Ale, milostpane, pana arcivévodu Ferdinanda, toho z Konopiště, toho tlustýho, nábožnýho."

"Ježíšmarjá," vykřikl Švejk, "to je dobrý".
A kde se mu to, panu arcivévodovi, stalo?"

"Práskli ho v Sarajevu, milostpane, z revolveru vědí. Jel tam s tou svou arcikněžnou v automobilu.

"Tak se podívejme, paní M"ullerová, v automobilu. Jo, takovej pán si to může dovolit, a ani si nepomyslí, jak taková jízda automobilem může nešťastně skončit. A v Sarajevu tomu, to je v Bosně paní M"ullerová. To udělali asi Turci. My helt jsme jim tu Bosnu a Hercegovinu neměli brát. Tak vida, paní M"ullerová. On je tedy pan arcivévoda už na pravdě boží. Trápil se dlouho?"

"Pan arcivévoda byl hned hotovej, milostpane. To vědí, že s revolverem nejsou žádný hračky. Nedávno taky si hrál jeden pán u nás v Nuslích s revolverem a postřílel celou rodinu i domevníka, který se šel podívat, kde to tam střílí ve třetím poschodí."

"Někerej revolver, paní M"ullerová, vám nedá

Š V E J K

Oblast SBĚRAČŮ se prostírala od pánve Skalických hor /Solné jezero/ až po Kalifornii. Zdejší Indiáni sice nebyli vegetariány, ale protože zvěře i ryb tu bylo velmi málo /relativně nejvíc se vyskytovali králíci/, nepohrdli ani hmyzem a zvláště ne jedlými kořínky nebo plody.

V severní části území sbírali a jedli sladké cibule rostliny KAMAS, nazývané někdy divokým Hyacinthem. Jaký měla tato potrava pro Indiány význam, to si nejspíše uvědomíme ze skutečnosti, že koncem minulého století kmen Bannecku vykopal válečnou sekeru proti bělechům proto, že dobytek bílých farmářů, nehledě na předcházející úmluvy, zcela vyplnil rozsáhlé údolí, kde Indiáni kamas pěstovali a sbírali. A stále se to v době, kdy již dobře věděli, že boj proti americké armádě bude marný a bezvýsledný.

Kalifornští Indiáni se zase živili převážně ŽALUDY. Ty ale byly vzhledem k obsaženému taninu příliš hořké, a proto je drtili na moučku, kterou ještě čistili vedou a potom vařili na kaši; ta však téměř postrádala jakoukoliv chuť.

O tom, že nebylo zemědělství jen výsadou Starého světa, nás přesvědčují tři rozsáhlé zemědělské oblasti Ameriky.

Jednak KUKUŘIČNÁ OBLAST a území intenzivního zemědělství, táhnoucí se od Texasu přes celou Střední Ameriku až ke 35° jižní šířky. Sem padaly všechny nejvyspělejší indiánské kultury /Mayové, Inkové/. Velikou plochu zaujímalo pěstování další typicky americké kulturní rostliny - MANIOKU /na východ od And/.

Ale vraťme se ke kukuřici. Tuto "indiánskou pšenici", jak se rovněž říká, pěstovali a kultivovali především obyvatelé jihovýchodu po celá staletí. Důkazem jsou nejen početné druhy /ve Viržínii čtyři/, ale i mnohé půvabné báje. Víte například, proč z kukuřičných klasů vykukují zelenavě bílá vlákna? To jsou přece bílé vlasy hodné stařen

ky, která kukuřici Indiánům darovala za to, že se jí ujali.

Starost o kukuřičná políčka, jež bychom našli i daleko na severu, měly ženy. Na jihovýchodě a v pueblech se kukuřice pěstovala společně s dýněmi, boby, melouny, sladkými bramborami, slunečnicemi ap. Jídej, která z ní Indiáni připravovali, byla celá řada. Připomeňme alespoň chléb "piki" /jihozápad/ a placky zvané "tortilla", spadající do obvyklého mexického jídelníčku dodnes.

Doplňkem k masité stravě algonkických a irokézských kmenů byla tzv. DIVOKÁ RÝŽE, rostoucí na mělčinách a mokřinách Velkých jezer. Vskutečnost nešle o skutečnou rýži, ale o druh vodních trav, nazývaných *Zizania aquatica*. Nemůžeme také hovořit o skutečném pěstování této rostliny; dřív než její zrna dozrála, vypravili se Indiáni na kánoích k dlouhým stvolům a střásali semena na dno ledí. přitom samozřejmě hodně spadlo do vody a tímto způsobem se vlastně zabezpečovala úroda na příští rok. Potom zrna sušili, drtili na moučku a ukládali v korevých /nebo i hliněných/ nádobách.

Jistě vás už při čtení dnešní kapitoly napadlo, co byle asi pochoutkou indiánských dětí. Takových pochoutek neměly málo - zvláště některé vnitřnosti nebo části určitých zvířat, ale opravdovně laskominy by vám asi dělal JAVOROVÝ SIRUP a CUKR.

Hejně rostoucí javory /určitý druh/ v severovýchodní oblasti obsahovaly množství sladké mízy, shromažďující se v nich koncem zimy. Proto se začátkem jara vypravily ženy a děti do lesa ke "svým stromům" /jednotlivé rodiny je měly rozdělené jako leviště/, nařízly kmeny téměř u kořene a do zářezu zatlukly plochý kelíček, aby po něm mehla sladká míza stékat do připravené nádoby z březové kůry. Na místě také šťávu převařovaly, až zhoušila, a potom ji podle potřeby nechávaly ztuhnout i na cukr.

/pokračování/

1. ^{Ami} Když přijdu večer do šenku
tak poručím si tlačenku
^G a teplý ovar k tomu dám
^{Ami} ó, díky vám.
- R. ^{Ami} Ovare, ovare, vare ^{Ami} dík, ^E ovare ^{Ami} dík
^{Ami} Ovare, ovare, vare ^{Ami} náš, ^E ovare ^{Ami} náš.
2. Ten kdo se živý ovarem
tak v jeho těle bujarém
roste tuků záseba,
ach proboha.
- R.
3. Za úsměv tváře beztvaré,
jen tobě díky ovare,
a za to že jsem obézni
ať píseň zní.
- R.
4. Český národ ovar rád
denně se jím bude cpát
vždyť ovar Čechů chloubá je
s ním jdou i do ráje.
- R.
5. Chtěl bych býti slepicí
s useknutou palicí
vesele se točící
na grilovací jehlici.
- R.

soutěž   soutěž   soutěž   soutěž
na pokračování   na pokračování   na pokračování   na pokrač.

ZNÁTE TRAMPSKÉ PÍSNÍČKY ? ? ?

Od tohoto vydání počínaje budu zde otiskovat úryvky známých i méně známých tramských písniček. Vaším úkolem bude poznat o kterou písničku se jedná. Odpovědi pište na adresu redakce.

I. kole   I. kole   I. kole

- 1/.....pořád víc, to má svůj rub .....
- 2/.....za betu, bejt zkrátka fit.....
- 3/.....tulák na kolejích s pinglem.....
- 4/.....zbyla mi žízeň jak trám.....
- 5/.....píseň zaplaší tíseň v srdci.....

x   x   x

J E Z Í R K O

Tisíce let plakal kamenný blok
a každá slza byla tak leďová
jako ta skála, která jí vyplakala.
Tisíce let kapky drtily skálu.
Tisíce let, stovky pokolení čekalo.
Čekalo na ty, kteří v něm pokrťí svou lásku.
A Pak jsme přišli my dva.

MUNY

..... ALKOHOLIK

Nalemená treska mýho Já
ruku v ruce se zoufalstvím
nad kresbou stínu
kterej by snad chtěl utéct.
Vešoupanej patník vedpečinku
a vajgl naděje v koutku úst.
Přebaha
Podejte mi někde zapalovač !!!!!

MUNY

Slyšel jsem, zjistil jsem, inzerce, různé . . .

- V Nerpechově na Šumavě proběhla "Vánoční nadílka" osady ZTRACENÁ HACIENDA. Hromada soutěží, ještě větší hromada dárků a bavila se až do rána. Hráli plzeňští TULÁCI a další kamarádi. Cimbura obdržel, stejně jako většina kamarádů, studijní materiály o historii strany a rozvoji nár. hosp.
- Kamarádi a kamarádky, kdo děláte věci z kůže a nebo byste chtěli dělat, ozvěte se. Billy Brawl Vladimír Cígner, Boleslavská 368 NYMBURK.28802
- V Plzeňském CENTRU měla vánoční pořad folková skupina MYŠ. Kromě pěkných písniček a diaobrázků měla překvapení. Obdarevala všechny diváky vánočním dárkem - myšičkou z těsta a na oplátku vyinkasovala taky hromadu darů od publika. Nejčastěji to byly potravinářské produkty, neboť i myš se musí připravit na zimu. Jinak celým sálem zněle mohutné Umiš!
- CIMBURA hodlá pořádat v novém roce TRAMPSKÉ VEČERY.
- ČÁRA se žení 20.2.1981
- Lim. JOE - shání poštovní známky, nebo i celé obálky a dopisy, nehledě na stáří a národnost.
- Razítka všeho druhu a tvarů přijímá redakce tohoto plátku k dekoraci OTY.

 PŘÍSPĚVKY, INZERÁTY, ZPRÁVY a OSTATNÍ
 přijímá:

REDAKCE - Limenádevý Joe

Josef Medlín - Vlastislavova 565/13, Praha 4
 NUSLE - 140 00

 Medrou oblehu, suchou botu a mále blečků
 v novém roce 1981

STANISLAV
BUDVÁR
E. E. J. A. V. T. K. A.

Cena nevyčísitelná

PATISK DOKÁZÁN ! ! !

Nerozšiřuje PNS